

SAMTALE OM TRO
MED JIM LYNKVILD

VORHERRE
OG PIPPI LANGSTRØMPE

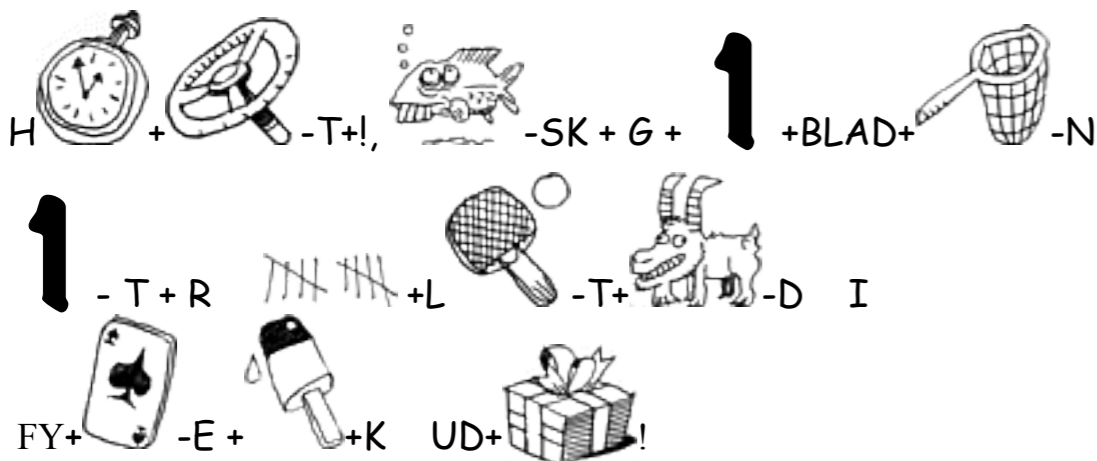
REJSEBERETNING
FRA LIBANON

HEDENSKAB OG KRISTENDOM
- BELYST VED TO FORFATTERSKABER

LEDER

AF: NIKOLAJ VIUM

Du er netop nu gået i gang med at læse det nye Figenblad; den egentlige velkomst/leder er at finde på Figenbladets Facebook-side skrevet af Cecilie Fihl (formand for Festudvalget Teologi & Religionsvidenskab). Der skal lyde en opfordring til bagefter at gå derind og læse den – og gerne give Facebooksiden et 'Syntes godt om', men du skal dog ikke snydes for en alternativ velkomst, og som en lille fejring af at Figenbladet igen udkommer fysisk, så vi har lavet en rebus;

Artikler, digte, jokes, billeder, kommentarer, spørgsmål og lignende er altid velkomment. Skriv til os via Figenbladets facebookside!

Husk desuden at sætte kryds i kalenderen d. 30/10 kl. 13-15, hvor vi holder åbent redaktionsmøde med henblik på at drøfte stort som småt omkring Figenbladet samt planer & ønsker for bladet i forårssemesteret 2020. Husk også at artikler, digte, jokes, billeder, kommentarer, spørgsmål og lignende altid er velkommen via Figenbladets Facebook-side.

Fortsat god læselyst!

VICTOR LAURENTS KELSEN
REDAKTØR OG SKRIBENT

Victor er 23 år og læser Arabisk- og Islamstudier på 3. semester. Han interesserer sig for "alt det almindelige", for konspirationsteorier, memes og krigshistorie. Victor kommer fra Nordsjælland, mere specifikt Fredensborg, og "Cigar" af Bikstok var den første sang, han lærte udenad – i en alder af bare 9 år.

MAJA ESKEROD
GRAFISK DESIGN

Maja er 46 år og læser Teologi på 7. semester. Teologi er en gammel drøm, der bliver udlivet efter 25 år som grafisk designer og art director. Maja har været basist i punk-miljøet, ungarnsk vindrueplukker og kan desuden samtlige replikker i Matador udenad.

NIKOLAJ VIUM
REDAKTØR OG SKRIBENT

Nikolaj er 24 år og læser Teologi på 7. semester. Han er begejstret for langdistanceløb, bøger og historie – særligt 1. og 2. verdenskrig. Yderligere er han glad for TV-serierne Vikings og Sons of Anarchy og overraskende nok, også for sangerinden Cher. Nikolaj er fra Fyn og har i gymnasiet formået at brække begge albuer på én gang.

HVAD VORHERRE HAR TIL FÆLLES MED PIPPI LANGSTRØMPE

AF: IDA GAMMELMARK BØGH, TEOLOGI 7.SEMESTER

Pippilotta Viktualia Rullgardinia Krusemynta Efraimdotter Långstrump, den svenske teolog og børnebogsfigur, er tingfinder. Det fortæller hun Tommy og Annika en dag, da de spørger, hvad det egentlig er hun går og laver. "Verden er fuld af ting, og det er virkelig nødvendigt, at nogen finder dem," er hendes ræsonnement, og det skal altså ikke nødvendigvis forstås som en form for profeti om second-hand-pre-loved-Gretha-Thunberg-flodbølgen. Nej, Pippi er tingfinder, og det store spørgsmål man må stille er dette: Hvorfor finder Pippi ting? Er hun krejler, som antikjægerne fra tv-programmet, der motiverer deres tingfinderi med håbet om at gøre et kup? Eller er Pippi som de ekstreme samlere, én som ængsteligt finder ting fordi hun selvfølgelig ikke ved om verden skulle løbe fuldstændig tør for dem i morgen? Nej, Pippi finder ikke ting fordi disse har en særlig værdi i sig selv – hun er ikke en gemen, grisk skattejæger. Nej, i tingfinderiet opfinder hun på en særlig måde sine egne skatte; hun ser ikke en værdi i tingen, men hendes blik tilkender tingen værdi, en værdi, den ikke havde i forvejen. En interessant parallel til dette Pippis dilemma er Euthyphros ditto, som vi finder formuleret for 2400 år siden af de antikke græske tænkere. Sokrates fremfører dilemmaet i en samtale med Euthyphro, hvori de diskuterer retfærdighedens og det godes natur: "Er noget godt fordi guderne vil det, eller vil guderne noget fordi det er godt?" Fremført som et dilemma er der forskellige problemstillinger der rejser sig alt efter hvilken gren af dilemmaet man bevæger sig ud af. Og i tingfinder-parallellen ser det ud til, at Pippi omfavner dilemmaets første horn. Med Pippi vil jeg derfor forsøge at forklare, hvorfor jeg mener, at også Gud er en tingfinder på ægte Lindgren-manér.

Da Ordet blev kød for mange år siden i en stald i Betlehem, da var det ikke lysets rige Han kom til, men mørkets. Der var ikke noget, der gjorde mennesket fortjent til den opmærksomhed og kærlighed, som Gud viste julenat. Men Gud er som nævnt tingfinder, og kan blive urimelig begejstret over en blikdåse, en sur støvle eller et skævt hjul. Sådan er vi, ikke så meget andet eller mere værd end disse ubrugelige ting – lige indtil julenat. For den nat tilkendte Gud mennesket værdi. Mennesket blev godt – ikke i moralsk forstand, men i dets stilling overfor Gud. Der skete en nyskabelse. Vi blev slet og ret fundet i vejkanterne, samlet op og set på. En tingfinders blik, i særlig grad Vorherres, kan lindre meget smerte og lede, når det ser på mennesket og finder det elskværdigt.

Blandt de berømte historier om Mumitroldene, findes der en fortælling om en usynlig pige, der hedder Ninni. Hun kommer forhutlet til mumifamilien, men i takt med, at hun bliver set på af Mumimors kærlige blik, bliver hun mere og mere synlig.

Man kan måske endda sige, at hun bliver mere og mere til. Blikket og vedkendelsen forandrer alting. Euthyphro-dilemmaets andet horn, altså spørgsmålet om guderne (Gud) vil noget, fordi det er godt, fordi det har en iboende værdi, vil jeg kort behandle. Med Luthers konsekvente nådeforkyndelse kan man eliminere mennesket som agent i sin egen frelse. Gud vil ikke mennesket fordi det er godt. Gud vil mennesket – fordi det vil han bare! Og det er den største kærlighedserklæring i verdenshistorien. Vil man hævde, at mennesket skulle have værdi uden for Guds blik, så har man forladt grundlaget for al forkyndelse. Nogle vil måske spørge, om det gode i mennesket kunne komme fra den såkaldte gudbilledelighed. Men ville det ikke, hvis man tænker den tanke til ende, give Gud en anelse narcissistiske tendenser? Hvis Gud elsker mennesket fordi det ligner ham, vil det næsten svare til at sætte et spejl op, hvori Gud kunne se sig selv i os, og så kunne han elske det han så. På den anden side kan man spørge, hvor det elskværdige i mennesket skulle komme fra, hvis ikke fra Gud? Hvis mennesket selv kan præstere sig elskværdige, er evangeliet næppe et evangelium. I værste fald er det en grinagtighed, i bedste fald en guddommelig serviceinformation. Kærligheden kommer udefra og den kommer også ufortjent. Og den kommer, om vi vil det eller ej – for hvem kan stoppe en vaskeægte tingfinder fra at kaste sin kærlighed på noget, eller nogen? En kort opsamling på denne græsk-svenske suppedas er altså: Gud er tingfinder, ligesom Pippi. Og ligesom Pippi blev glad for gamle blikdåser og skæve hjul, ligeså (og kun Gud ved hvorfor) blev Gud glad for at finde os. Euthyphro og Sokrates kan have deres verdslige visdom for sig selv, for Gud vil hvad Gud vil, og Gud vil hvad en tingfinder vil: Finde sine egne skatte, og åbenbart i os.

SAMTALE OM TRO

AF: REDAKTIONEN

Havde du en anden tro før du blev asatroende? Og hvilken rolle spille troen dengang?

- Tro har altid været et vigtigt pejlemærke for mig. At tro på noget større... eller bare at tro at man ikke vidste det hele selv. Fra jeg var ganske lille gik jeg på biblioteket og lånte bøger om ånder og spøgelse – fordi jeg vidste at der var en anden dimension som man – eller rettere som nogle – kunne tappe ind i eller komme i kontakt med. Det er en familieting jeg har med hjemmefra hvor alle kvinder har en evne til at læse i te-breve, spå med kort, vippe med trebenede borde osv. Men ikke jeg. Jeg er famlende og søgende, men jeg har ikke den åndelige gave 1/1. Den vej er ikke min - - altså at se, men derimod at føle. Og derfor føler jeg hele tiden. Mærker efter, undersøger og undres. Hvis det er en form for religion, er det min rette tro. Den der kommer tættest på i ord og billeder er dog asatroen, så det er den jeg tilkender mig til.

Er der en særlig tanke eller begivenhed som har ført dig til asatro?

- Jeg er blevet spurgt om dette spørgsmål mange gange, og især om spørgsmålet om hvorfor vikinger betyder så meget for mig, og en dag stod det lysende klart. Jeg var inviteret til at åbne en udstilling i Sagnlandet Lejre (Tidligere Lejre forsøgscen-ter – den jyske pendant er Hjerl Hede) Her stod jeg pludselig nede i deres offermose, og det var som om en dør fra min barndom gik op. Jeg huskede pludselig lysende klart hvordan jeg var der som 5-6 årig med fritidshjemmet. Jeg må lige være startet, og de andre børn var forfærdeligt bange og nogle græd. Der var døde heste på lange spid, kranier og offergaver ude i søen. Her, i dette øjeblik, på dette sted blev jeg skabt. I hvert fald rent mentalt, spirituelt og interesse-mæssigt. Siden den dag har dansk oldtid og vores gudeverden været den mest naturlige del af mig.

Tilhører du et decideret trossamfund, og har I en form for gudstjeneste?

- Jeg har min egen gruppe der hedder ”Magni Jadr” som betyder jorden magt eller jorden kraft. Vi er ca. 12 mennesker der samles og laver ritualer. Nu er jeg jo så heldigt stillet at jeg har mit eget gudetempel, og her er vi som reglen. Vi praktiserer den form for religions-tilgang eller åndetilgang om man vil, der heder Sejd. Det er en form for nordisk shamanisme, hvor man synger sig i en form for trace og deri-

gennem kommer i kontakt med ånderne. Vi har forklaringer fra de gamle sagaer om netop denne form for bevidsthedsudvidelse, hvor kun sangen (Som mere lyder som hysterisk mes-sen eller andet kakofoni – ikke skønsang) fører dig ind i en anden dimension. Nogle gange virker det (Endog meget, meget voldsomt) andre gange står man bare og føler sig som en idiot der intet for ud af ”Seancen” men sådan er det vel altid med åndlighed. Nogle dage er man ”I kontakt” andre gange ikke.

Hvilke ritualer har asatroen?

Hvilke(n) betyder mest for dig?

- Jeg er ikke så dogmatiserende. Fastlåste ritualer gør mig util-pas. Det bliver så kristent når alt skal gentages på samme måde hver gang, så for mig er det umiddelbare og det foranderlige asatroens væsen. Men det er sikkert lige så forskelligt som an-tallet af asatro.

Har din tro indvirkning på din hverdag?

Hvis ja, hvordan?

- Hver dag er guderne en del af mig. Ikke hele tiden, for så ville jeg jo blive sindssyg, men momentært. Det kan være i det små, når jeg får en tanke, eller i det store, når jeg går i templet og ofre. Dette kan være både fysiske genstand eller mit eget blod. Altid noget der har en værdi. Man kan ikke ofre en blomst man har plukket i vejsiden og tro at man bliver helbredt for kræft. Et offer skal gøre ondt, eller er det jo intet offer.

Du har jo lavet lidt af hvert

– hvad var dit ønske for livet, da du var lille?

- At blive kaldt multikunstner. Det kan jeg huske at folk som Jens Jørgen Thorsen blev, og det synes jeg lød fantastisk. Så når ugeblade og aviser omtaler mig som multikunstner i dag, hvilket oftest er det de må ty til når de ikke kan finde en label der passer, ja så smiler jeg altid og bliver ydmyg. Man må nem-lig gerne drømme store drømme, hvis man er klar til at gå efter dem med hele hjertet.

Hvad giver asatroen dig, som andre religioner ikke kan give?

- Aner jeg ikke, da jeg ikke har prøvet andet. Jeg valgte ikke asatroen, den valgte mig – hvis man kan være så højrovet at sige det.

Hvad er dit mål/din mission/din vision/dit succeskriterie for asatroen i Norden/Danmark?

- Ingen. Jeg har ingen formodning om at vi skal blive større eller mindre, intet mål så at sige. Jeg passer min butik, og så må andre gøre det samme for dem selv. Hvis man bruger troen til at opnå anerkendelse eller blive ”præst” eller få magt over så og så mange, så har man komplet forfejlet gudernes kraft og det guddommelige aspekt. Det handler netop om at DE er de store og du er den lille.

Hvad betyder det for dig, at asatroen er polyteistisk frem for andre religioner som er monoteistiske?

- At jeg altid har en gud at tale med. Man bliver aldrig ensom, for der er altid en der har tid til at låne mig sit øre. I GUDER hvor må Jesus og ham de kalder Vor herre have travlt... og ja, jeg tror også på Jesus, men det er ikke ham jeg sender mine bønner til, men jeg har stor respekt for ham. Også for Allah og Buddha.

Har Grundtvig lært dig noget ift. tro? Hvordan?

- Grundtvig var jo på sin vis asatro, han vidste det bare ikke. Han var jo polyteist i sin reneste form. Han skrev bøger om både kristne og hedenskes guder – i flertal, for det tæller også de græske osv. Når en præst kan det, må det være fordi man har en tiltro til deres betydning, og så er frøet jo begyndt at spire.

Bidrager din tro til dine billeder/dit visuelle arbejde? Hvis ja, hvordan?

- Jeg bruger altid min kulturarv i mit arbejde. Mit bryggeri, Frejdahl, har etiketter der er inspireret af vikingernes ornamentik. Min kosmetikserie, Raunsborg, er masseret på hekseviden fra 1600-tallet og jeg kunne blive ved. At formidle sin fortid og sin kulturarv hænger for mig uløseligt sammen med spiritualiteten. De to ting går hånd i hånd, og jo mere jeg husker ydmygheden og fortiden, des større succes har mine produkter. Måske fordi folk ØNSKER selv at mærke denne forbundethed.

Har din tro en betydning for dit syn på/forhold til Kongehuset? Hvis ja, hvordan?

- Det har min ydmyghed. Jeg ved at det ikke er alt man kan og skal blive her i landet. Nogle er født til andet end mig, og derfor har jeg det heller ikke skidt med at jeg ikke har evnerne som spåmand eller clairvoyant. Nogle har den, mange snyder og lyver sig til den og så er der mig der bare må nyde at andre kan noget jeg ikke kan. Sådan er det også med kongehuset. De er og kan noget JEG ikke kan. I nordisk mytologi har man et begreb der hedder ”Harmingja” Det betyder skæbne eller lykke. Kongehuset har altid haft denne lykke/skæbnes-linje i sit blod. Det er jo skønt for dem, men min familie har noget andet. Jeg hedder jo Wegener og siden 803 – da den første Wegener er nævnt i spanske annaler – har Wegener familien (Dem jeg har kunne få opsporet) haft psykiske sygdomme men også et stærkt forretnings-gen. Wegener betyder ”Ham der vejer” (Nok kongens penge, da den første Wegener kæmpede side om side med Karl den Store) Vores våbenskjold har siden ca. 12-1300-tallet været en vægtskål og tre stjerner. Jeg er jo bare en forlængelse af det. Købmand med et sind der har det med at vandre af gale veje.

Hvad betyder asatroens lange historie i Norden for din personlige tro?

- Vi har en ubrudt tradition for asatro. Vi tror at danskerne har været kristnede i 1000 år, og ja, det har vi på papiret, men læs bøgerne ”Troldenes krig” og ”Sort hedder en sten” så vil man få vished om – via folkesagn og fortællinger – at Danmark aldrig rigtigt er blevet kristnede. Vi leger det bare. Vi spytter stadig over skulderen når vi ser en kat på vejen, går ikke under en stige og hænger fugleneg ud om vinteren (En gammel hedensk tradition der handler om at Odins hest Sleipner skal fodres til jul)

Hvorfra stammer din fascination for legetøj?

- Vi var så fattige som børn, at jeg nu køber mig til den leg jeg ikke havde råd til som barn. Jeg leger stadig hver eneste dag.

Hvad er/betyder frihed for dig?

- Det ved jeg ikke, jeg har aldrig prøvet andet.

HEDENSKAB OG KRISTENDOM

BELYST VED TO FORFATTERSKABER

AF: ANDREAS MENG, TEOLOGI 7. SEMESTER

Undersætningen i den Sætning: Gud er Kjerlighed, er: han er Din Døds-Fjende. (Søren Kierkegaard, "Øieblikket nr. 5")

Hvad der udgiver sig for at være kristendom, er sjældent andet end en forsøgende tilsætning til en mere eller mindre udtalt folkereligiøsitet. Sådan har det nok været siden begyndelsen.

Sådan var det også på Henrik Pontoppidans tid. Et forhold som han skildrede skarpt i sin novelle Knokkelmanden, hvor ægteparret Ane og Simon render fra den ene heksedoktor til den anden i grufuld forventning om Anes snarlige død, for at få hjælp til at fjerne den uheldige forhindring, som driver en kile ind i deres ellers så lykkelige hverdag.

Mod bogens afslutning føjes kristendommen til som endnu en sutteklud i rækken, der ikke vil lade Ane være død, men give det hele mening. Sådan er det også i vore dage, hvor man bilder hinanden ind, at man kommer i himlen og kan kigge ned, at man bliver en stjerne på nattehimlen, en gæst ved langbordet eller som Hella Joof siger det i sin katekismus: "Døden betyder, at vi forlader vores krop og går over i en anden form. Intet forsvinder. Vi har altid været her og vil altid være her". Altså, vi dør ikke, det er bare en leg, for så uretfærdig vil Gud dog ikke være, at han sådan lader os dø, han elsker os jo, ham den gamle, og kender da alle vores gode sider. Med "alt kød må dø", mener vi det ikke så radikalt enfoldigt, det må da bare betyde, alt det dårlige må blive fjernet fra os: den ømme ryg, rygetrangen, at vi bander for meget eller begærer vores medmenneskes hustru. At alt det gode i os overlever døden, og bliver potenseret, det er hvad man forstår ved Paulus' tale om, at man er levende ved guds ånd.

Men ligesom Ane og Simon er vi alle trælle for døden. I vores iver for at undgå Guds dom over synderen, er vi slaver af ethvert forsøg på at slippe udenom den: det være med magisk overtro på karma, livsfilosofier om at "gribe dagen", spisevaner, det teknologiske – og medicinske fremskridt eller troen på kødets opstandelse. Og dermed lever vi ikke for Gud og vores medmenneske, men har så evigt travlt med at hytte vores eget.

ORDET

Ikke desto mindre udgives denne sutteklud dog ofte som et udtryk for en ægte kristentro.

Umiddelbart kan det også være svært at skelne, fordi ordene er de samme. Men evangeliet, det er skillelinjen,

og hvor det forkyndes, da ses tingene i det rette lys. Derfor vil det da også være nærliggende at belyse to stykker litteratur der forkynder det ene og det andet. Her kan man med fordel tage fat i Kaj Munks Ordet og Martin A. Hansens Høstgildet. Det interessante ved en sammenligning af disse to tekster er, at de begge to omhandler sammenlignelige begivenheder: to dødsfald, og at de begge har som forudsætning at forkynde kristendom. Begge forfattere var da også kendte både i samtiden og i eftertiden for deres indsats under krigen, deres litterære værker (og dette gælder måske specielt Hansen) og for deres forkyndelse (omvendt her gælder dette vel mest Munk). De to historier har samme tema, om man må bruge sådan et ord, men i forkyndelsen er de adskilt.

Kaj Munks Ordet omhandler to familier i Vestjylland, en grundtvigiansk og en missionsk.

Den grundtvigianske gårdejer, Morten Borgen, har tre sønner, hvoraf den mellemste, Johannes, er blevet sindssyg og anser sig selv for at være Jesus. Den yngste søn, Anders, vil gerne gifte sig med den missionske Peder Skrædders datter, men denne del af historien skal vi ikke opholde os meget mere ved. Hvad der er stykkets klimaks, indtræffer nemlig ved Mikkels, Mortens ældste søns, kones død.

Inger, som hun hedder, dør i barselssengen. Tilbage står Morten, Mikkel og hele gården i magtesløshed. Morten er da ikke sen til at give sig i hast med forklaringerne til Ingers død, "Dette her er godt for noget, Hr. Pastor", og præsten supplerer med et, "Saa visst som der er en Mening i og med Livet, er Døden kun en Overgang,(...)", og som den tredje af Jobs venner kan Peder Skrædder da også føje mening til forargelsen, "Jeg synes, hun ligger der som et Offer for dine Synder, Mikkel". Ind i scenen træder også Johannes, som efter en kort forsvinden er blevet fundet og kureret for sin sindssyge. Johannes, som er vendt tilbage med "Opstandelsestroens Sejrsforvisning", griber fat i Mikkels og Inges datter og får ved deres fælles bøn vakt Inge til live igen. Den naive barnetro og det lidenskabelige mod til oprigtig bøn. Det er svaret. Ejer vi blot det rette sind, den rette tro og lidenskab, så kan vi overkomme døden. Eller med hans egne ord: "Jeg har skrevet et skuespil, hvor en brændende tro kalder en død tilbage til livet".

Hvis altså bare vi har en tilstrækkelig stærk og inderlig

tro på gud og tør bede i denne, så kan vi få det som vi ønsker os det. Og det vil i store træk sige: at overvinde døden ved os selv. Og så er døden jo alligevel ikke så svær, for tror vi bare nok, så dør vi da slet ikke. Niels Nøjgaard er da heller ikke i tvivl om, at dette drama ikke væsentligt relaterer sig til dette liv, men til "livet bag graven". Eller sagt på hellask: "Døden betyder, at vi forlader vores krop og går over i en anden form. Intet forsvinder. Vi har altid været her og vil altid være her", og man kan med Munk tilføje: hvis da blot du ejer den lidenskabelige, naive og modige sejrsforvisning.

Her er troen en egenskab ved os selv, og ved den egenskab skal ikke Gud sejre, nej, der skal vi sejre og beholde livet, om end vi dør. Ved os selv skal vi sejre til at forblive os selv.

Hvor man i gamle dage blot skulle grave et brugt brudeskørt ned ved midnatstide, være modig på kamppladsen eller ofre lidt til vætterne ved midsommer, introducerer "kristendommen" nu bare en ny måde at hjerpe livet på: den valuta man kalder "tro".

HØSTGILDET

Martin A. Hansens novelle Høstgildet fra samlingen Agerhønen tager sit udgangspunkt i et høstgilde på landet. Ved festen sker der det tragiske, at en røgter, Johan, dræber en ung dreng ved navn Jens Otto ved at drikke ham ihjel. Da Jens Ottos far kommer for at hente drengen og slår præstens tilbud om hjælp hen med et, "kan du gøre ham levende?", stiller det den unge præst i en eksistentiel fortvivlelse, for det kan han rigtignok ikke.

Han kan heller ikke bruge alle de fine forklaringer, der tilbydes mennesket som forklaring på lidelsen og døden: "Ja, Nielsen kunde jo let forklare det. Mening? Vilde han sige, det er en Prøvelse. En Herrens Prøvelse ... men den Tanke hører hjemme i høj og tynd Luft".

Det er teologisk tankespind, når mennesket prøver at gå Gud i kortene og komme udenom den forargelse som døden er: "Jeg har lært meget af den dreng, alt hvad jeg ved, sagde han, jeg har lært, hvad der skulle være mit kald. At give det meningsløse mening. At komme med noget, der er større, rigere, dybere end trost og råd. Men jeg har ikke lært at komme med det. Jeg kommer tomhændet".

Og præsten tager denne magtesløshed på sig. Han kan hverken gøre fra eller til, han har ikke gode råd eller fortællinger, der kan lindre smerten. Han har kun et, og der er bønnen til Jesus Kristus om opstandelsen i gud, og med den går han hjem til den sørgende familie for at være tomhændet sammen med dem i bønnen til Gud.

"Kan du gøre ham levende, Præst? Præsten saa den store, haarde Mand i Øjnene og svarede:

- Kan du tro sammen med mig, da skal Jesus Kristus kalde ham op ... Da vidste Præsten, at han havde brudt Muren og givet Faderen den første, frygtelige Hjælp, og han gik tilbage for at være hos den døde".

Han havde brudt muren, den mur som er mellem os menne

sker, men som kun kan brydes ned ved Kristus, den mur som også adskiller liv fra død. Ikke ved vores tro, men ved Jesus Kristus gøres vi levende. Ikke til vores eget, men til et liv for ham og medmennesket: dvs. det, som er livet.

"Og han gik tilbage for at være hos den døde". Den døde er død, han bliver ikke andet. Her er opstandelsen ikke, at den døde ikke er død alligevel, men at den døde er levende i gud.

Når vi dør, da er vi ikke uden ham, men levende for Gud. Det var dødens brod, at den adskilte os fra Gud, men ved korsdøden er dødens brod væk, således at Gud bliver alt i alle, når vi er blevet til muld. Den opstandelse, som vi ikke fatter og ikke ved hvordan ser ud, men som man må tro og håbe på, er en opstandelse til Gud: den er livet. Både her og hisset.

Og den vil altid betyde vores afdøen. Når vi bliver til intet, når vi ankommer tomhændede, da står Gud der. At blive til intet overfor gud, det er kristendom.

Den kristne kender ikke en bedre virkelighed end den ikke-kristne, men tror og håber, at under lidelsen og døden, som vedbliver at være en forfærdelse og en forargelse, er vi ikke forkastet af Gud, men under Guds nåde. Under døden, der er livet. Under korset, der er vi ikke længere fortabelsens æt, vredens børn, men Guds børn og arvinger til evigt liv.

Mennesket er ikke ene – dette er paa engang død og evangelium. (Tage Schack, "Afhandling")

REJSEBERETNING FRA LIBANON

AF: IDA CLAUSEN, ARABISK & ISLAM 5.SEMESTER

Jeg fandt mig selv stående i Kastrup Lufthavn, kufferterne kørt væk på bagage-båndet, boardingpasset i hånden og klar til at gå ombord på flyet, og først dér gik det rigtig op for mig, at nu var det nu. Det udenlandssemester jeg, med lige så megen spænding som ængstelse, havde ventet på lige siden jeg accepterede min studie-plads, var hermed begyndt. Mit fjerde semester, arabisk- og islam-studiers næsten obligatoriske udenlands-semester, var kommet snigende uden jeg rigtig havde opdaget det. Da jeg startede på Aarhus Universitet, lå udenlands-semesteret hele tiden i baghovedet, men altid som noget langt ude i fremtiden. I halvandet år spekulerede jeg i hvor jeg skulle hen, hvilken arabisk dialekt jeg ville lære, om jeg ville gå på en sprogskole eller et universitet, og vigtigst af alt, hvilken betydning alle disse overvejelser egentlig havde på min endelige beslutning. Jeg skulle finde ud af hvad jeg

vægtede højest. I sidste ende var det alligevel selskabet som kom i første række. Jeg resonerede mig frem til at godt selskab i sidste ende var det der skulle gøre det til et godt udenlandssemester. For mig var det vigtigste ikke fornævnte overvejelser, men netop det rette selskab at dele denne oplevelse med. Man er på mange måder på udebane på sit udenlandssemester og jeg havde brug for ikke at føle mig alene, når det blev udfordrende. For selvom det oftere end ikke var en af de bedste oplevelser jeg har haft, så stødte jeg forventeligt også på nogle udfordringer. Allerede i oktober blev vi præsenteret for vores valgmuligheder. Efter forskellige oplæg fra studerende, lidt google-søgninger og udgranskning af mavefornemmelsen, faldt valget på Libanon. Af uforklarlige årsager havde jeg hele tiden været ret sikker på at jeg skulle til Libanon. Det var dog ikke noget jeg var helt

bevidst om, da det aldrig følte som fast besluttet for mig. Uden at vide ret meget om landet, da jeg startede på uddannelsen i september 2017, var det som om Libanon hele tiden havde ligget og ventet på mig. Og heldigvis for mig, så var det også dér nogle af mine gode studiekammerater ville hen.

Den femte januar landede jeg i Libanons eneste internationale lufthavn sammen med mine fire fagfæller. Med ét var vi landet i det famøse arabiske kaos, hvor før vi overhovedet var ude af lufthavns-bygningen, blev mødt af den ene taxa-chauffør efter den anden, som insisterede på at køre os ind til byen. Efter at have fået en smule overblik, fandt vi en tilfældig taxachauffør og betalte den nette sum af 50 dollars for en tur på omkring 10 kilometer. Det viste sig at vi blev godt og grundigt snydt. Da forstod vi bedre hvorfor der var så stor rift om de blege, uvidende turister ved lufthavnen. Efter en kort køretur blev vi sat af ved vores nye lejlighed, hvor vores udlejer tog imod os. Hendes gæstfrihed overraskede os, da der oppe i lejligheden ventede os jordbærkage i portions-størrelse, friskpresset appelsinjuice og selvfølgelig en kop tyrkisk kaffe. Vi blev vist rundt i lejligheden og jeg, som den eneste kvinde, fik vist hvor vaskemaskinen stod og hvordan den virkede.

Vi havde et par enkelte dage til at udforske Beirut inden vi skulle møde op på universitetet til en introduktionsuge for alle nye udvekslingsstuderende. Det var ganske fantastisk at gå rundt i gaderne og opleve på tæt hold det vi netop havde studeret i halvandet år. Alt fra den lavmælte summen af forbigående mennesker, hvor enkelte forståelige ord slap ud, til lokale gadekøkkener der solgte falafel til ingen penge. Selvom meget syntes sædvanligt, var det alligevel som om vi var landet i en helt anden virkelighed. Og rigtigt nok havde vi jo forladt Danmarks vinterkulde og erstattet den med 18 grader og sol, men også mentaliteten hos det libanesiske folk var at mærke forskel på. De eneste folk der virkede til at have travlt var taxa-chaufførerne, som ikke lod til at slippe bilens horn på noget tidspunkt i et lettere desperat forsøg på at få dig med. I starten svarede vi altid med et ryst på hovedet eller et "nej-tak", hvis de var tæt nok på, men efterhånden adapterede vi libanesernes evne til at ignorere dem og ved de mere insisterende taxachauffører benyttede man sig af en særlig gestik. Derudover fornemmede man hurtigt at enhver libanes-

er tog dagens gang i eget tempo. Kun på universitet kunne man genkende en vis struktur, som vi havde været vant til det på Aarhus Universitet.

Opstarten ved universitet, Lebanese American University, forløb lige som vi havde håbet. Den første uge var en uges introduktion, hvilken havde til formål at øge vores kendskab til campus, en særligt tilknyttet lærerstab, de andre udvekslings-studerende og det omkringliggende område, hvorefter vores undervisning begyndte. Hurtigt begyndte hverdagen at tage form og man faldt ind i både vante og nye rutiner.

Hverdagen bestod primært af undervisning og lektier, og selvfølgelig Netflix, kaffe og yoga-timer, hvilket gjorde weekenderne oplagte til at udforske Beirut og resten af landet. Universitet arrangerede forskellige ture for de udvekslingsstuderende, hvilke kunne være alt fra en gåtur rundt i en bestemt bydel, en museumsrundtur eller en dags-tur til en anden by. Udover disse ture, kunne man melde sig ind i diverse universitets-klubber, som også arrangerede forskellige events eller tog på ture. Andre gange tog vi ud på egen hånd og med stor succes. Libaneserne er ualmindeligt venlige og gør gerne lidt ekstra for at hjælpe dig.

Inden vi havde set os om kom eksamens-perioden og snart havde vi afsluttet vores fjerde semester. Lige så hurtigt som jeg synes udenlandssemesteret var kommet, ligeså hurtigt var det gået igen.

Vi havde dog stadig en måned i Libanon inden turen gik tilbage til Danmark, hvilket gav os mulighed for at tage på nogle lidt længere ture rundt i landet. Ture som man ikke skal være foruden, hvis man besøger Libanon. Byer som Tripoli, Tyr, Sidon og Baalbek viser en helt anden side af Libanon, som man ikke må snyde sig selv for og er byer ligeså betydningsfulde for libaneserne selv som Beirut. På grund af Libanons beskedne areal på 10,500 km², nåede vi mere eller mindre hele landet rundt i løbet af vores ophold og endda også en lille weekendtur til Kairo.

Da vi endeligt vendte snuden hjem mod Danmark, var det ikke mindst med imponerende arabisk kunstskeber, nye venner og hver vores vandpipe, men også med en helt fantastisk oplevelse, der aldrig bliver glemt. En oplevelse der ikke havde været den samme uden mine fire studiekammerater.

ARRANGEMENTSOVERSIGT

1. oktober	Teologisk Forening	Kasper Bro Larsen: Tænkepause om den historiske Jesus.
3. oktober	Religionsvidenskabelig Forening	Louise Rognlien: Tørklædets idéhistorie – mellem politik, mode og symboler.
10. oktober	Studenterkredsen	Anders Klostergaard Petersen: Teologiens fag på universitetet før og nu.
29. oktober	Teologisk Forening	Niels Gunder Hansen: Tanker af en anden verden – Jørgen K. Bukdahl.
31. oktober	Studenterkredsen	Jes Fabricius Møller: Hvad er demokrati?
6. november	Religionsvidenskabelig Forening	Hans Jørgen Lundager Jensen & Anders Klostergaard Petersen: Professor-diskussion af Robert Bellahs religionshistoriske epoker
12. november	Teologisk Forening	Mette Birkedal Bruun: Det private i kirkehistorien.
14. november	Studenterkredsen	Søren Robert Fauth: Fra myggen til englen. Alt andet end menneske.
26. november	Teologisk forening	Line Marschner: Kirkearkitektur som erkendelsesvej.
28. november	Studenterkredsen	Lene Tanggaard Pedersen: Folkeskolen: dannelse, frihed og den æstetiske erfaring.
5. december	Religionsvidenskabelig Forening	Christian Suhr: Filmforedrag ”Descending with Angels”

We need
YOU!!!

Vi har brug for flere studerende, der har lyst til at være medtil at holde bladet kørende. Der er nærmest ingen begrænsning for, hvad din rolle kan være. Til gengæld får du mulighed for at få indflydelse på, hvordan studiebladet skal forme sig, og så får du rig mulighed for at stifte nye bekendtskaber på tværs af studier og årgange. Så sidder du inde med journalistdrømme, har du en god idé til en artikel, eller er du en sej grafikertype, så har vi altså brug for lige netop dig. Al hjælp er kærkommen. Det er ikke et krav, at man er fast medlem af redaktionen – der vil være god mulighed for at være ’freelancer’, hvis du eksempelvis kun ønsker at skrive en artikel en gang imellem, eller hvis du blot har en idé til en artikel, du synes ville være spændende at læse. Med andre ord er det altså kun fantasien, der sætter grænser for, hvad du kan bidrage med til Figenbladet.